

Phân tích nhân vật Thúy Kiều trong truyện Kiều của Nguyễn Du

Author : Bai giai

Đề bài: Phân tích nhân vật Thúy Kiều trong truyện Kiều của Nguyễn Du

Bài Làm

Nguyễn Du là một đại thi hào của dân tộc Việt Nam. Ông đã cống hiến cho nền văn học nước nhà rất nhiều tác phẩm đặc sắc. Một trong những tác phẩm xuất sắc để đời của Nguyễn Du đã trở thành “cuốn sách gối đầu giường của bao thế hệ” là truyện Kiều. Nhân vật Thúy Kiều trong tác phẩm là một người con gái tuyệt thế giai nhân, tài năng, có hiếu với mẹ cha, sống tình nghĩa nhưng lại gặp biết bao truân chuyên, sóng gió trong cuộc đời.

Thúy Kiều được miêu tả qua ngòi bút của Nguyễn Du là một người con gái có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

“Kiều càng sắc sảo mặn mà

So bề tài sắc lại là phần hơn.

Làn thu thủy nét xuân sơn

Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh.

Một hai nghiêng nước nghiêng thành”.

Vẻ đẹp của Kiều “sắc sảo mặn mà □ đôi mắt nàng sáng long lanh như nước mùa thu, lông mày đẹp thanh tú như dáng núi mùa xuân. Tác giả không tả nhiều về Kiều mà chỉ xoay quanh đôi mắt nàng bởi lẽ đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, là sự tinh anh của trí tuệ. Hình ảnh “làn thu thủy nét xuân sơn” đã làm nổi bật vẻ đẹp của Thúy Kiều, một vẻ đẹp tuyệt diệu. Nàng Kiều đẹp đến mức “nghiêng nước nghiêng thành”, đến “hoa” cũng phải “ghen” vì “thua thắm”, “liễu” cũng phải “hờn” vì “kém xanh”.

Kiều không chỉ có vẻ đẹp quốc sắc thiên hương mà nàng còn là một người con gái tài năng, “cầm kỳ thi họa” đều giỏi giang:

“Thông minh vốn sẵn tính trời

Cung thương lầu bạc ngũ âm

Nghề riêng ăn đứt hồ cầm một chương.”

Kiều quá là một người tài hoa, “thi họa” “ca ngâm” nàng đều giỏi. Nàng rất có tài và tài nào cũng đạt đến đỉnh cao. Vôn tính thông minh trời ban, nàng “lầu bạc ngũ âm”, tài năng trí tuệ thật đáng ngưỡng mộ. Một người con gái vừa xinh đẹp lại có nhiều tài như Kiều quá là hiếm có, đáng trân trọng hơn một viên ngọc quý.

Thúy Kiều là một người con gái tài sắc vẹn toàn, nàng cũng sống luôn biết kính trên nhường dưới, là người sống có hiếu với mẹ cha. Điều đó được thể hiện rõ nhất khi gia đình Kiều bị mắc oan, Kiều đã hi sinh thân mình, quyết bán mình để cứu cha và em trai thoát khỏi cảnh tù tội.

“Quyết tình nàng mới hạ tình

Rẽ cho để thiếp bán mình chuộc cha”

Rồi đến khi bị giam lỏng ở lầu Ngưng Bích, nàng vẫn nghĩ tới cha mẹ ở quê nhà, nàng lo lắng suy nghĩ không biết ai sẽ là người chăm lo cho cha mẹ khi về già, lúc tuổi cao sức yếu:

“Xót người tựa cửa hôm mai

Quạt nồng ấp lạnh những ai đó giờ?

Sân Lai cách mấy nắng mưa

Có khi gốc tử đã vừa người ôm.”

Tưởng tượng ra hình ảnh “tựa cửa” của mẹ cha ngày ngày vò võ ngóng trông trong sự chờ mong khắc khoải, nàng nhớ tới Sân Lai “gốc tử” tất cả đã đổi thay. Đó là dấu hiệu của thời gian dần trôi qua lặng lẽ, cũng là lúc cha mẹ rồi sẽ dần dần già yếu. Nghĩ tới đây thôi Kiều đã day dứt khôn nguôi. Đó là nỗi niềm đau đáu của đứa con đầu lòng không được phụng dưỡng mẹ cha lúc tuổi già sức yếu, không giữ trọn đạo hiếu làm con. Kiều không biết giờ này ở quê, ai sẽ là người “quạt nồng ấp lạnh” cho cha mẹ. Tới đây, người đọc càng thấy cảm thông và trân trọng Thúy Kiều hơn. Bởi dù nàng đã hi sinh bản thân để cứu gia đình, cứu cha mẹ nhưng vẫn luôn đau đáu nhớ về cha mẹ. Nàng quả là một người con gái có tấm lòng hiếu thảo, nhân hậu đáng trân trọng.

Với mẹ cha thì luôn luôn hiếu kính, còn với tình yêu nàng luôn muốn giữ trọn chữ tình. Dù phải bán mình cứu cha nhưng nàng vẫn nghĩ đến lời thề nguyện với chàng Kim Trọng. Trước khi ra đi nàng đã trao duyên lại cho cô em gái Thúy Vân. Nhờ em giúp mình kết duyên với chàng Kim:

“ Cậy em em có chịu lời

Tài liệu chia sẻ tại <https://giaibaitap.mobi>

Ngôi lên cho chị lạy rồi sẽ thưa.

Giữa đường đứt gánh tương tư

Keo loan chấp mỗi tơ thừa mặc em.”

Dù là người con gái có sắc, có tài lại hiếu kính mẹ cha, sống có tình có nghĩa nhưng Thúy Kiều lại gặp biết bao sóng gió, trái ngang trong cuộc đời. Gia đình gặp họa, nàng phải bán mình chuộc cha. Kiều đau đớn, nhục nhã ê chề khi trở thành món hàng bị đưa đẩy:

“Nỗi mình thêm tức nỗi nhà

Thêm hoa một bước lệ hoa mấy hàng.

Ngại ngừng rợn gió e sương,

Ngừng hoa bóng thẹn trông gương mặt dày.”

Kiều thấy tủi hổ và tội nghiệp hơn khi ý thức về nhân phẩm của mình. Nàng “ngại ngừng” trong từng bước đi, ê chề trong cảm giác “thẹn” và thấy “mặt dày” trước gương. Thật đau khổ cho người con gái hồng minh, xinh đẹp, tài năng như nàng mà lại bị đem ra buôn bán “kỳ kèo bớt một thêm hai” rồi “ngã giá vàng ngoài bốn trăm”.

Sóng gió nổi tiếp sóng gió khi nàng bị đưa vào lầu xanh rồi lại bị giam lỏng nơi lầu Ngưng Bích. Một mình nàng đối chọi với sự cô đơn, lạnh lẽo không một người sẻ chia nơi đất khách quê người:

‘Buồn trông cửa bể chiều hôm

Thuyền ai thấp thoáng cánh buồm xa xa.

Buồn trông ngọn nước mới xa

Hoa trôi man mác biết là về đâu.

Buồn trông nội cỏ dàu dàu

Chân mây mặt đất một màu xanh xanh,

Buồn trông gió cuốn mặt ghềnh

Âm âm tiếng sóng kêu quanh ghế ngồi.”

Nỗi buồn của Kiều đã dâng lên đến đỉnh điểm. Hình ảnh “thuyền” với “cánh buồm”, “hoa trôi man mác” cho thấy nỗi lo âu của Kiều trên hành trình lưu lạc mờ mịt. Nàng thương cho số phận nhỏ bé như “hoa trôi man mác” trôi dạt giữa dòng đời vô định. Hình ảnh “nội cỏ dàu dàu” báo hiệu một tương lai mờ mịt héo tàn. Trải dài đến chân mây mặt đất là “một màu xanh xanh”, xanh của nỗi buồn, xanh dàu dàu của sự tàn lụi, héo úa và vô vọng. “gió cuốn”

cùng “âm âm tiếng sóng” là khung cảnh thiên nhiên bao la, dữ dội. Tất cả như đang bủa vây lấy người con gái lưu lạc trong nỗi buồn đau, cô liêu, hải hùng.

Nguyễn Du đã xây dựng rất thành công nhân vật Thúy Kiều. Nàng là hiện thân của người phụ nữ sống dưới xã hội phong kiến đầy bất công. Tuy là một người con gái tài sắc vẹn toàn, hiếu kính mẹ cha, sống tình nghĩa nhưng lại gặp nhiều long đong, bất hạnh trong cuộc đời. Qua hình ảnh nàng Kiều, tác giả xót thương cho thân phận bi kịch của người phụ nữ nhưng đồng thời cũng ngợi ca những khát vọng chân chính của họ.

Nguồn: Tài liệu văn học